

staulul Betleemului, care l-a primit pe Pruncul Iisus. Pe de altă parte, este amintirea pietrei din mormântul în care a fost pus Hristos. Ambele interpretări sunt legate de faptul că, în momentele importante din cadrul sfintei Liturghii, în mijlocul Discului este prezent Agnețul sau pâinea care este prefăcută în Însuși Trupul Mântuitorului Hristos.

Procovețele, așa cum mai sunt numite Sfintele Acoperăminte, sunt văluri mici, pătrate, cu excepția unuia, cruciform. Sunt confecționate din același material ca și felonul preotului și sunt în număr de trei. Primele două sunt acoperăminte mici, cu unul se acoperă Sfântul Disc și steluța, iar cu al doilea Sfântul

Potir. Acestea simbolizează atât scutecele pruncului Iisus, cât și giulgiurile cu care a fost înfășurat trupul Mântuitorului, la punerea Sa în mormânt.

Cu acoperământul mai mare, care se numește și aer, se acoperă Sfântul Disc și Sfântul Potir. El simbolizează atât cerul pe care s-a ivit steaua, arătând magilor pe Pruncul Împărat, cât și piatra cu care Iosif a închis Sfântul Mormânt.

Sfintele Acoperăminte au apărut încă din cele mai vechi timpuri și aveau ca scop protejarea Sfintelor Daruri de profanare. Ele au fost introduse în uzul liturgic în vremea Sfântului Ioan Gură de Aur.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 19 noiembrie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 20 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 21 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Intrarea în biserică a Maicii Domnului
Sâmbătă 23 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 24 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 12-16; Ev. Luca 18, 18-27; glas 5, voscr. 11 → Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor)
	21:00	PRIVEGHERE: Vecernia și Litia, Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfânta Mare Muceniță Ecaterina

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Scopul Bisericii este să vindece centrul cunoașterii, astfel încât omul să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea sa.”

– Mitropolitul Hierotheos de Nafpaktos

Nr. 559 / 17 noiembrie 2024

PĂRINTELE EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

SFÂNTA LITURGHIE CA LEAC ÎMPOTRIVA ÎMPRĂȘTIERII ȘI DEZBINĂRII

Vorbind despre taina unirii, trebuie să luăm în considerare faptul că astăzi, mai mult decât în orice altă epocă, omul trăiește două stări potrivnice față de Liturghie: împrăștierea și dezbinarea. Nimeni nu-i mai poate țintui mintea într-un loc, ea fuge neîncetat. Existența omenească se împrăștie. Dar și dezbinarea este vizibilă în toate manifestările vieții omenești. Prima, împrăștierea, fărâmițează omul, îl sfărâmă. A doua, dezbinarea, îl dizolvă, îl descompune. Nu există armă sau leac mai eficient împotriva acestui bici dublu decât Liturghia, care, nu numai că ne unifică pe noi în noi înșine, dar ne și unește cu Dumnezeu, cu toți sfinții și cu toată zidirea.

Aceste două elemente ale lumii, împărțirea și dezbinarea, au urmări profunde în viața psihologică și duhovnicească a persoanelor și, de aceea, Liturghia este altceva. Ea intră în societatea dezbinată, o ia, o unește cu spațiul liturgic și o preface într-un loc în care e cu puțință să se aducă închinare lui Dumnezeu. Cum și-ar putea omul altfel închipui că rațiunea existenței sale este unirea cu Dumnezeu? Cum să priceapă asta? Cine să i-o spună? Toți aleargă, se îmbrâncesc, se zbat. Comuniunea personală, unirea cu Dumnezeu, care dăruiește pacea, bucuria și, în general, trăsăturile Dumnezeirii, fără ca personalitatea omului să fie distrusă, este ceva care se păstrează și se împărtășește numai în Liturghie.

Încă din vârsta celei mai fragede pruncii, omul încetează încet-încet, să crească împreună cu Dumnezeu. Copiii de azi sunt educați altfel, nu sunt educați în Dumnezeu. Omul nu se maturizează ca o personalitate dumnezeiesc-omenească. Ba chiar și creștinii înșiși făuresc adesea un creștinism la măsurile omului căzut. Omul trăiește lumea și acceptă Biserica. Acceptă Biserica și trăiește lumea. Are o viață de rând și prețuiește viața bisericească. Prețuiește viața bisericească și trăiește o viață de rând. Asta-i omul!

De aceea, de cele mai multe ori, și Liturghia doar înfrumusețează viața omului, dar nu o umple. Asta însă nu e o viață bisericească! Pierderea vremii și grijile înăbușă

trăirea slujbei bisericești. Cine mai merge la Vecernie, la Utrenie? Câți fac Pavcernița? Cine cunoaște slujbele noastre? Cine respectă canoanele Bisericii? Bogăția slujbelor este dată la o parte, azvârlită într-un colț. Se crede că e de ajuns numai Dumnezeiasca Liturghie - și de multe ori nici măcar ascultarea ei în întregime - ca un fel de audiție și vizionare sfântă cu caracter săptămânal. Credincioșii noștri se mulțumesc cu simpla lor prezență în biserică. Unii, adăugând și Sfânta Împărtășanie, socotesc că sunt mai buni decât cei care numai șed. Dar astfel Liturghia, precum am spus, nu ne hrănește, nu ne schimbă, nu ne înalță la trăiri dumnezeiești. Credem în sfințenie și în arătarea dumnezeiască, dar nu înțelegem sfințenia ca părtășia și însușirea noastră personală și nu stăm *din tot sufletul și din toată inima* (Mc. 12, 30) înaintea arătării dumnezeiești, ca să devenim și noi sfinți.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, Tâlcuiri la sfintele slujbe**

PĂRINTELE RAFAIL NOICA

DRAGOSTEA LOCUIEȘTE ÎN CEECE ESTE MAI MIC

Esența nevoinței este asta: că noi, pentru că suntem păcătoși, chiar iertați fiind, dacă uităm că suntem păcătoși, ne pierdem umilința. Umlința nu e smerenie, ci este starea lăuntrică de străpungere a inimii

care aduce lacrimi și pocăință. Și umilința nu vine de la latinul *umilitas*, ci, în graiul nostru venea din slavonă de la *umilenie*, care se traduce, pentru cei care știu greacă, *catanixis*. Dacă vă uitați și în cărți noi, dar în orice caz în Psaltiri mai vechi, de la începutul veacului [trecut], o să vedeți că unde e vorba de umilință, în greacă e *catanixis*, și în slavonă este *umilenie*, și ține de cuvântul milă.

Deci umilința e străpungerea aceasta smerită și duioasă a inimii până la lacrimi. Și zice, omul își pierde umilința și duhul de pocăință dacă uită că este păcătos și așa se duce harul. Dar am înțeles și lucrul ăsta din zicerile Părintelui Sofronie, că noi, pentru păcatele noastre trebuie să nu uităm că suntem păcătoși, ca să păstrăm starea aia, dar, în final amintindu-ne de păcat, ne învățăm să ne înjosim. Că, uite, la începutul citirii de astăzi spunea că nevoința creștinului este să se micșoreze tot mereu, fiindcă asta este starea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este o stare înaltă, ci o stare smerită, care se smerește și se înjosește în fața celuilalt, și vedeți că asta este caracteristic dragostei. Dragostea nu se înalță asupra celui iubit, ci se pune mai jos. Și dragostea nu se mărește, ci se micșorează, și micșorează tot ce este iubit. De ce Ioan devine Ionică, și Maria, Mărioara? Diminutive! De ce nu îi mărim? Că dragostea locuiește în ceea ce este mic.

Sursa: corortodox.blogspot.com

CUVÂNT CATEHETIC

SFÂNTUL DISC ȘI SFINTELE ACOPERĂMINTE

Deși mai puțin observat de către credincioși, fiind mai mereu acoperit, sfântul Disc este un obiect liturgic cu un rol important în dumnezeiasca Liturghie. Pe el, sub forma Agnețului, stă așezată pâinea - care va fi prefăcută în Trupul Mântuitorului.

Din punct de vedere istoric, este la fel de vechi ca și Potirul. El a apărut în folosința Bisericii o dată cu dezvoltarea ritualului Proskomidiei. Mântuitorul Iisus Hristos, în seara Cinei celei de Taină, când a fost instituită dumnezeiasca Euharistie, a frânt pâinea și împărțit-o celor 12 ucenici, fără să o așeze pe ceva. Doar evanghelistul Marcu aduce aminte despre un talger pe care fusese așezată inițial pâinea.

Necesitatea folosirii unui suport sau a unui vas plat a apărut atunci când numărul celor care se împărtășeau a crescut. Frânt sau tăiat în mai multe părți, Sfântul Trup era așezat într-un vas plat, de unde putea fi luat cu ușurință de către preot și oferit credincioșilor spre împărtășire. De la vasul plat, arta bisericească a făurit un nou obiect liturgic, numit sfântul Disc.

Interpretarea simbolică a acestui obiect este legată de două momente principale din viața pământească a Fiului lui Dumnezeu. Pe de o parte, este chipul ieslei din